

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 23^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15-31 ΜΑΪΟΥ 1909 | ΑΡΙΘΜΟΣ 968

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ημερών όλα περίπου τὰ γυναικεία σωματεία τῶν Ἀθηνῶν ἐώρταζαν μίαν μεγάλην ἑορτήν. Τὴν ἀδελφικὴν ἔνωσιν τῶν εἰς τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον τῶν Ἑλληνίδων, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Διεθνoῦς Συνδέσμου τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Δέκα τέσσερα γυναικεία σωματεία, ἀντιπροσωπευόμενα ἀπὸ τὰ προεδρεῖα τῶν ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν φιλικὴν αὐτὴν συνάθροισιν, τῆς ὁποίας προήδρευσε ἡ κ. Ἑλένη Γρίβα. Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ὅπου κατορθώνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ συνενοῦνται μὲ ἀισθήματα εὐλικρινείας καὶ ἀλληλεγγύης καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως διάφοροι ὁμάδες, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ κάθε μία ἐκπροσωπεῖ καὶ ἴδιον σκοπὸν.

Ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε πρὸ δέκα πέντε καὶ εἴκοσι χρόνων πόσον διαφορετικὰ ἦσαν τὰ πράγματα. Τότε ἡ γυναικεία δράσις ἐπιστεύετο ὅτι ἔπρεπε νὰ περιορίζεται εἰς στενωτάτον ὄρισμένον κύκλον. Ὄταν ἔγινε τὸ Ἄσυλον τῶν Ἐργατιδῶν, αἱ Ἀθῆναι ἐταράχθησαν καὶ ὅταν ἠκούσθη ἡ ἰδρυσις τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων οἱ φιλόανθρωποι ἠδημόνησαν. Θὰ εἶχαν λοιπὸν νὰ συνδράμουν καὶ ἄλλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμόν, τὴν Φιλόπτωχον, τὸ Ἐργαστήριον καὶ τὸ Ἀμαλίειον;

Ἐπειτα ὅταν ἐγνώσθη ἡ ἰδρυσις τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τότε πλέον τὸ πρᾶγμα ἐφάνη ἀνυπόφορον. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποῦ ἐχαρακτήρισαν ὡς ἀληθινὸν θράσος τὴν σύστασιν σωματείου, εἰς τὸ ὅποιον ἐγένετο λόγος διὰ μεταρριθμίσεις ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων, διὰ σχολεῖα Ἐπαγγελματικά, δι' ἔθνικὰ πράγματα, διὰ μορφώσεις νοσοκόμων διὰ τὸν πόλεμον καὶ τὰ παρόμοια.

Μερικὰ δημοσιογραφικὰ κοινῶν εἶχαν ἀκονισθῆ καὶ ἐπὶ ἕξ ὄλους μῆνας καθ' ἡμέραν ἐγράφετο καὶ κάτι πολεμικὸν ἐναντίον μου, διότι ἐγὼ εἶχα τὸ ἀπερίγραπτον θράσος νὰ ιδρύσω τὸ σωματεῖον αὐτό. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κάποιος σοβαρὸς κύριος, κατέχων ἐπιφανέστατον ἀξίωμα, ἔγραφεν εἰς σειρὰν ἄρθρων, ὅτι ἡ Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων, εἶχε γίνοι διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ κάποιον πολιτικὸν κόμμα, ὅτι αἱ κυραὶ θὰ συνηθροίζομεθα διὰ νὰ αὐξήσωμεν τὴν πολυτέλειαν καὶ νὰ συνομοτοῦμεν κατὰ τοῦ καθεστῶτος. Καὶ μὰς ἐσυμβούλευε νὰ μιμηθῶμεν τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας, αἱ ὁποῖαι ἐκεντοῦσαν μαντηλάκια καὶ τὰ ἔστελλαν εἰς τοὺς Γάλλους στρατιώτας τοῦ Τογκίνου.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠκούσαμεν τότε τὴν ὠραίαν συμβουλὴν τοῦ κυρίου διατριβογράφου. Εἰς τὸν ἰδικὸν μας πόλεμον, ποῦ ἔγινεν ἀκριβῶς ἓνα ἔτος μετὰ τὴν σύστασιν τῆς Ἐνώσεως, ἀντὶ νὰ στείλωμεν μαντηλάκια, ιδρύσαμεν πέντε ἔτοιμα χειρουργεῖα πολέμου, κατηρτίσαμεν ἱματισθήκας πολέμου, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυψαν τὰς ἐλλείψεις

τῶν δημοσίων, ἐπεριθάλαψαμεν χιλιάδας οἰκογενειῶν προσφύγων καὶ ἐφέδρων, ἰδρύσαμεν νηπιαγωγεία διὰ τὰ παιδιὰ των, ἐδώκαμεν ἐργασίαν εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄεργα γυναικεία χέρια, καὶ ἐσχηματήσαμεν ταμείον συντάξεων χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πληρόνεται ἕως τῶρα γενναιοτάτα αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν φονευθέντων.

Μετὰ τὸν πόλεμον ἐσυστήσαμεν διδασκαλεία καὶ γυμναστήρια θηλέων καὶ προικίσαις ὀρφανῶν κοριτσιῶν καὶ συντάξεις γερόντων ἡπειρωτῶν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν κατὰ τῆς φυματιώσεως καὶ διδασκαλίαν νοσηλευτικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν, οἰκοκυρικὴν καὶ ἀγροτικὴν σχολείον καὶ Κυριακὰ τοιαῦτα.

Ὅλα αὐτὰ λειτουργοῦν, προοδεύουν, ἀπασχολοῦν πλήθος κυριῶν, μορφῶν, πολιτίζου, ἀντικαθιστοῦν εἰς πολλὰ καθήκοντα ἐπισήμων ἀρχῶν καὶ ἐλλείψεις προνοίας κυβερνητικῆς, χωρὶς κανενὸς σχεδὸν τὸ βαλάντιον νὰ ἐπιβαρύνεται καὶ κανεὶς κεφαλαιούχος νὰ ἐστέρησεν τὰ νοσοκομεία ἀπὸ τὰς συνδρομὰς καὶ τὰ κληροδοτήματά των.

Ἀπὸ τότε ἔγειναν καὶ ἄλλα θαύματα. Τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων ἀπὸ μικρὸν καὶ μὲ τέσσαρα κρεβάτια ἔχει τῶρα στέγην ἰδικήν του καὶ ὀγδοῦντα ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους συντηρεῖ. Τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἔχει ἑκατὸν εἴκοσι ἐργάτιδας ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν στέγην του. Τὸ Φθισιατρεῖον τῆς κ. Σοφίας Σχλημαν, ἡ Σωτηρία, ἰδρῦθη καὶ λειτουργεῖ ἐνεργητικώτατα ἀναπληροῦν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἔλλειψιν καὶ ἡ Πρόσδος τῆς κ. Παπαδοπούλου ἐνεργετῆ καὶ αὐτὴ τὴν ἐργαζομένην κρυφὰ γυναικα. Ὁ προστατευτικὸς Σύλλογος τῶν Ἐργατιδῶν τοῦ Πειραιῶς παρέχει μὲ μὲν καὶ Κυριακὴν διδασκαλίαν καὶ συσσίτιον καὶ προστασίαν εἰς τὰς ἐργάτιδας τῶν ἐργοστασίων Πειραιῶς καὶ Συσσίτια ἔγειναν καὶ σχολεῖα χειροτεχνημάτων καὶ Μακεδονικὸν καὶ ἡπειρωτικὸν σύλλογοι καὶ ἐκθέσεις γυναικείων ἔργων καὶ φιλόπρωχοι νεώτεροι ἐταιρεῖαι καὶ ἄσυλα ἀστέγων.

Μία δρᾶσις πολυσχιδῆς, πλουσία, ὡραία, χωρὶς προλήψεις καὶ ἀντιδράσεις καὶ ἀντιζηλίας καὶ ἀξιώσεις ἐπικρυτήσεων Ἐντελῶς ἀδελφικῆ καὶ ἐντελῶς εἰρηνικῆ. Μὲ πρόγραμμα τὴν φιλανθρωπίαν, ὑπὸ τὴν εὐρείαν καὶ γενικωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Φιλανθρωπίαν διὰ τὰ παιδιὰ μας, τὰ ὁποῖα μαραίνονται καὶ χάνονται ὑπὸ ἄσκοπα καὶ ἐκπαιδευτικὰ συστήματα, φιλανθρωπίαν διὰ τὰς γενεὰς τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον, ποῦ ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶν τεχνικὰ καὶ νὰ ζήσουν, φιλανθρωπίαν

ποῦ σώζει τὴν ὑγιῆ νεότητα καὶ τὴν προφυλάσσει ἀπὸ ὅλα τὰ κακὰ ποῦ τὴν τριγυρίζουν, φιλανθρωπίαν ποῦ ἀνδρίζει καὶ τονώνει τὰ ἄτομα, τὴν οἰκογένειαν, τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς.

Ἴδου τί ἀντιπροσωπεύουν αἱ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, προσηρτήθησαν εἰς τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ὡραία δρᾶσις εἰς ἔκθεσιν περιληπτικὴν ἀπεστάλη ἤδη εἰς τὸ ἐν Ταραντῶ τοῦ Καναδά Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ἐθνικῶν γυναικείων συνδέσμων ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸν Σύνδεσμον αὐτὸν τὸν Ἐθνικὸν μας προσκαλοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ γυναικεία σωματεῖα τῆς ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλάδος. Ὅσον περισσότεραι εἴμεθα, τόσο εὐρύνεται καὶ πλουτίζεται ἡ δρᾶσις μας, τόσο οἱ δεσμοὶ τῆς ἀλληλεγγύης ἀναπτύσσονται στενωτέρω, τόσο αἱ καλαὶ ἰδέαι καρποφοροῦν καὶ προάγονται καὶ γενικεύονται πρὸς κοινὸν καλὸν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς πατρίδος.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ALLEN THUT ES WEH IM HERZEN

Ἀλύπη πιάνει ὅποιον κυττάξῃ
τὸ χλωμὸ αὐτὸ παιδί,
καὶ ᾗ τὴν ὄψιν του γραμμένη
ὅλη του τὴ λύπη ἰδῆ.

Δροσερὸ φνσᾶ τ' ἀγέρι,
καὶ τὰ μάτια του φιλεῖ.
Τὸ κυττάζουν τὰ κορίτσια,
κ' ἡ καρδιά τους τοῦ μλεῖ.

Φεύγει τὸ φτωχὸ τὴν πόλι,
πάει ᾗ τὸ δάσος, πάει μακρῶν...
ᾗ κ'εῖ ποῦ τραγουδοῦν τὰ φύλλα
καὶ τ' ἀηδόνια μὰ χαρά.

Τί τὸ ὄφελος; τὸν εἶδαν;
καὶ σωπάσαν τὰ πουλιά;
καὶ λυπητερὸ τραγοῦδι
λέει τῶν δένδρων ἢ λαλιά.

(Ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τοῦ Χάινε, κατὰ μετάφρασιν Ἀγγέλου Βλάχου).

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΑΣΠΡΙΩΤΟΥ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΟ SALON ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Προχθὲς εἰς μίαν ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τοῦ Παρισι εἰσέφερετο ἡ ὡραία εἰδησις ὅτι νεαρὸς γλύπτης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Δημητριάδης, ἔγινε δεκτὸς εἰς τὸ Salon τῶν Παρισίων καὶ ἔλαβε μάλιστα καὶ μετάλλιον γ' τάξεως.

Ἡ δις Κλεονίκη Ἀσπριώτη, ἡ ὁποία εὐρίσκειται τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς Ἀθήνας ἀπετέλεσε πρὸ πολλοῦ ἓνα παρόμοιον γυναικείον θρίαμβον διὰ τὰς Ἑλληνίδας. Τὰ ἔργα τῆς ἔχουν γείνει δεκτὰ εἰς τὸ Salon τῶν Παρισίων πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ἔκτοτε δὲ ἔστειλε νεώτερα ἔργα τῆς ἐξ κατὰ σειράν φοράς καὶ ὄχι μόνον πάντοτε ἔγιναν δεκτὰ, ἀλλὰ καὶ ἔτυχον τῆς *Mention honorable*, πρᾶγμα δυσκολώτατον, ἂν ληφθῆ μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ἐκ καλλιτεχνῶν jury, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν γυναικῶν εἰς τὰς Ὠραίας Τέχνας, δεικνύεται αὐστηρότατον εἰς τὰς περιγυναικῶν κρίσεις του.

Ἡ δις Κλεονίκη Ἀσπριώτη, εἶναι ἀπὸ τοῦς

δύο τρεῖς Ἑλληνας portraitistes, ποῦ ἠξιώθησαν τῆς τιμῆς νὰ γίνουν δεκτοὶ εἰς τὸ Salon καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς νὰ πωληθῶν εἰς μεγάλας τιμὰς. Ἡ Ἀμαζὼν τῆς μάλιστα τὴν ὁποίαν ἐξέθετο τὸ 1901, καὶ μία εἰκὼν τῆς τοῦ τότε Ἑλληνοῦ ἀρχιμανδρίτου τῶν Παρισίων, ἐκτεθεῖσα ἐπίσης εἰς τὸ Salon ἠγοράσθησαν ἀπὸ Ἀμερικανίδας, εἰς τιμὰς ἀσυνήθεις δι' Ἑλληνας καλλιτέχνας.

Ἡ δις Ἀσπριώτου δὲν ἐπανεπαύθη δι' αὐτὸ εἰς τὰς δάφνας τῆς, ἀλλ' οὔτε περιορίσθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν εἰκόνων παραγγελιῶν, αἱ ὁποῖαι φυσικὰ δὲν τῆς ἔλειψαν μετὰ τοὺς θριάμβους τῆς εἰς τὸ Salon. Εἰς τὸ Παρίσι αἴφνης ἐκκμετὰς εἰκόνας τῶν ἐπιφανεστέρων μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας. Ἡ κ. Δηλιγιάννη, ἡ σύζυγος τοῦ Ἑλληνοῦ πρεσβευτοῦ, ἔχει ἤδη δύο εἰκόνας τῆς παστὲλ ἀπὸ τὴν διαπρεπῆ καλλιτέχνιδα, ἧτις καὶ τῶρα ἐργάζεται μίαν θαυμασίαν miniature τῆς εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν

Ἡ μαρκησία δ' Ὁρνάνο, τὸ γένος Ἀχιλοπούλου ἔχει ἐπίσης ζωγραφισθῆ καὶ αὐτὴ ἔκαμε δὲ καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Ἀσπριώτη Ὁ μικρὸς Βόρις, ὁ διάδοχος τοῦ Βουλγαρικοῦ θρόνου, ἔχει ἐπίσης τὴν εἰκόνα του, τρία δὲ ἄλλα ἔργα τῆς εὐρίσκονται εἰς τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέως τῆς Βουλγαρίας. Καὶ πρέπει νὰ ἐκρίθησαν ἐξέχως ὡραία τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνης διὰ νὰ τεθοῦν κατὰ μέρος αἱ φυλετικαὶ ἀντιπάθειαι καὶ νὰ λησμονηθῆ πρὸ τῆς τέχνης ἡ Ἑλληνικὴ ιδιότης τῆς δος Κλεονίκης Ἀσπριώτου, ἥτις ἀνήκει εἰς καλλιτεχνικὴν οἰκογένειαν τῆς Βάρνης.

Ἄλλ' ἡ καλλιτέχνης δὲν περιορίζεται εἰς παραγγελίας μόνον. Ἔργάζεται διὰ τὴν Τέχνην εἰδικῶς καὶ ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔργα τῆς εἶναι κεφαλὴ γραίας, ἡ ὁποία ἐνθυμῆται τὴν νεότητά τῆς καὶ μίαν ἀκτίς μελαγχολικῆς χαρᾶς φωτίζει τὸ πρόσωπόν τῆς. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸν ἀριστοῦργημα καὶ δείχνει τὸν δρόμον τῆς προόδου, τὸν ὁποῖον βαδίζει ἡ καλλιτέχνης μὲ ἀληθινὰ ἄλματα. Ἡ ψυχὴ τῆς γραίας, μιᾶς μητέρας καὶ γιαιγιᾶς Ἀβραμιαίου καὶ εὐτυχοῦς οἴκου ζωγραφίζεται καὶ εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀνατρέχει ἤρεμα τὸ παρελθόν καὶ εἰς τὸ μέτωπον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἀκτινωτὸν ἀγίαις. Κάθεται ἡσυχῆ, μεγαλοπρεπῆς, εὐχαριστημένη μὲ μίαν ἐλαφρὰν σκιὰν μελαγχολικῆς χαρᾶς, ἀγὰ τὰ περασμένα, ποῦ δὲν ξαναγυρίζουν πειά». Ἡ ψυχὴ τῆς γραίας, μιᾶς μητέρας καὶ γιαιγιᾶς Ἀβραμιαίου καὶ εὐτυχοῦς οἴκου ζωγραφίζεται καὶ εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀνατρέχει ἤρεμα τὸ παρελθόν καὶ εἰς τὸ μέτωπον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἀκτινωτὸν ἀγίαις. Κάθεται ἡσυχῆ, μεγαλοπρεπῆς, εὐχαριστημένη μὲ μίαν ἐλαφρὰν σκιὰν μελαγχολικῆς χαρᾶς, ἀγὰ τὰ περασμένα, ποῦ δὲν ξαναγυρίζουν πειά».

Νομίζω ὅτι τὸ ἔργον ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ «ἡ ποίησις τοῦ γῆρατος» διότι ἀληθινὰ ἡ εἰκὼν εἶναι ἴσως τὸ ὡραιότερον ποίημα, τὸ ὁποῖον ψυχὴ καλλιτέχνου ἔχει ἐμπνευσθῆ διὰ τὸ γῆρας.

Πρὸ δακαετίας ἡ δις Κλεονίκη Ἀσπριώτου εἶχεν ἐπισκεφθῆ διὰ πρώτην φοράν τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχε διοργανώσει μίαν μικρὰν ἐκθεσιν ἔργων τῆς. Τότε ἀμέσως τὸ τάλαντόν τῆς ἐξετιμήθη τόσον, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν ἔκαμε δέκα τέσσαρας εἰκόνας. Εἶχε καταπλήξει καὶ τότε ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Κ. Καραπάνου καὶ τῆς κ. Κοντογιαννάκη μετὰ τῆς κόρης τῆς καὶ τῆς κ. Σοφίας Σχλημᾶν καὶ τόσαι ἄλλαι τελειῶς καλλιτεχνικαί.

Δυστυχῶς τὴν φοράν αὐτὴν ἡ δις Κλεονίκη Ἀσπριώτη μᾶς φεύγει ἀμέσως, διότι ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ κληθεῖσα εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ κάμη τὴν εἰκόνα ἐπιφανοῦς ἐκεῖ προσωπικότητος. Θὰ ἔλθῃ ὅμως τὴν προσεχῆ ἀνοιξιν, διότι ἔλαθεν ἤδη παραγγελίας ἐδῶ, τὰς ὁποίας θὰ ἔλθῃ νὰ ἐργασθῆ.

Ὅταν τὴν συνεχάρην δι' αὐτὸ ἡ δεσποινίς

Ἀσπριώτου μὲ τὸ βαθὺ καὶ δυνατὸν βλέμμα τῆς μετ' ἀπῆντησε μελαγχολικῆ: Νὰ μοῦ εὐχηθῆτε νὰ γίνω ἀνεξάρτητος οικονομικῶς, ὥστε νὰ ἠμπορῶ νὰ διαθέτω περισσύτερον καιρὸν διὰ τὴν Τέχνην μου. Καὶ μοῦ ἐνθύμησε μὲ τὰ λόγια τῆς αὐτὰ τὸν Μεγάλον Τιντορέττο τῆς Βενετίας, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς καλογῆρους νὰ τὸν συντηροῦν εἰς τὴν μονὴν καὶ νὰ τὸν ἀφήνουν ἡσυχον νὰ ἐργάζεται διὰ τὸν στολισμὸν τῆς ἐκκλησίας των, ὅπως ἤθελε.

Καὶ ἐκλείσθη τρία ὀλόκληρα χρόνια εἰς ἀληθινὸν ἐρημητήριον, ὅπου ἐζωγράφησε τὸν Παράδεισόν του, ἔργον κολοσσιῶν διαστάσεων, εἰς τὸ ὁποῖον ζοῦν καὶ κινοῦνται καὶ αἰσθάνονται ὀκτακόσια περίπου πρόσωπα φυσικοῦ μεγέθους, τὸ τελειότερον ἴσως ἀριστοῦργημα τῆς Τέχνης, τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑνετικῆς Σχολῆς.

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι, ὅχι διὰ τοιαῦτα ἔργα δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ ἀσχοληθοῦν, ἀλλ' οἱ περισσότεροι καὶ ἔχουν νὰ παλαίσουν ἀληθινὸν ἀγῶνα ὑπάρξεως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπέρασε καὶ ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνης διὰ νὰ φθάσῃ ὅπου ἔφθασε. Φαντασθῆτε τὴν πρὸ εἰκοσι ἀκόμη χρόνων νεαρὰν κόρην, παλαίουςαν κατὰ τῶν οἰκογενειακῶν προλήψεων καὶ φεύγουσαν ἀπὸ τὴν Βάρναν παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἰδικῶν τῆς, μὲ φιλικὴν οἰκογένειαν διὰ νὰ μάθῃ ζωγραφικὴν εἰς Πράγαν.

Ἐκεῖ ὁ διδάσκαλός τῆς καταπλήσεται διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς τάλαντον καὶ τῆς ἐξασφαλίζει μηνιαίαν ὑποτροφίαν τριακοσίων φράγκων ἀπὸ ἑκατομμυριοῦχον γέροντα φιλότεχνον Τσέχον. Φεύγει ἀμέσως εἰς Μόναχον, ὅπου ἐπὶ δύο ἔτη κάμνει θάματα ἀληθινὰ, ἡσυχος ἀπὸ οικονομικὰς φροντίδας.

Μετὰ δύο ἔτη ὁ γέροντος χορηγὸς ἀποθνήσκει εἰς Πράγαν καὶ ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης ἐργάζεται τὴν νύκτα διὰ νὰ ἐκτελῆ ἔργα καὶ ἐκ τῆς πωλησεως των νὰ ζῆ, ἐνῶ τὰς ἡμέρας ἐξακολουθεῖ τὰς σπουδὰς τῆς. Ἡ ζωὴ αὐτῆ τοῦ μαρτυρίου ἐξακολουθεῖ τρία χρόνια εἰς τὸ Μόναχον καὶ τέσσαρα εἰς τὸ Παρίσι. Τὰ μουσεῖα, αἱ πινακοθήκαι καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ Ἀκαδημίαι τῶν μεγαλητέρων πόλεων τῆς Εὐρώπης δὲν εἶχαν ἴσως φανατικωτέραν ἐργάτιδα. Τὸ βλέμμα τῆς, ποῦ ἔχει γίνεῖ τόσο δυνατὸν, φαίνεται νὰ ἔχη ἀποτυπώσει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ζωῆς, ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Τέχνης. Καὶ δι' αὐτὸ βυθίζεται μὲ δύναμιν ἀτέλειον μέσα εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν γυμνώνει καὶ μελετᾷ εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν. Καὶ κατορθώνει φυσικὰ μαζὶ μὲ τὰ πρόσωπα νὰ ζωγραφίξῃ τελειῶς καὶ τὰς ψυχὰς.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ Κ^{ΑΣ} ΑΜΑΛΙΑΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ FRANCAISE

ΣΗΜΕΡΟΝ δημοσιεύομεν μὲ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου περὶ τῆς δράσεως τῶν Ἑλληνίδων τῆς κ. Ἀμαλίας Βαλσαμάκη τὴν εἰκόνα τῆς κ. Ἀμαλίας Ν. Δηλιγιάννη τοῦ ἐν Παρισίοις πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ κ. Ἀμαλία Δηλιγιάννη εἶναι ἡ μόνη ἴσως ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν Ἑλλήνων διπλωματῶν, ἡ ὁποία δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς ὑποδοχὰς καὶ διπλωματικὰς παρουσιάσεις. Ὑπῆρξε πάντοτε συνεργάτις τοῦ συζύγου τῆς καὶ δὲν ἐδειλίασεν νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυναικείου Τμήματος τῆς Française, διότι ἀνεπτυγμένη ὡς εἶναι, ἐνόησε καὶ τὴν εὐεργετικὴν σημασίαν τοῦ φεμινισμοῦ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν εἶχεν ὡς Ἑλληνὶς νὰ συντελέσῃ, ὅπως μὴ ἡ Ἑλλὰς ὑστερήσῃ τῆς ἀξιοπρεποῦς παραστάσεώς τῆς εἰς τὸ διεθνὲς αὐτὸ σωματεῖον.

Ἡ κ. Ἀμαλία Δηλιγιάννη δίδει ἕνα ὡραῖον παράδειγμα πρὸς μερικὰς Ἑλληνίδας, αἱ ὁποῖαι νομίζουν ὅτι ἡ λέξις φεμινισμὸς εἶναι οὐτοπία καὶ ὅτι μόνον ἡ φιλανθρωπία ὑπὸ τὴν στενὴν σημασίαν τῆς περιθάλψεως καὶ νοσηλείας ἀσθενῶν εἶναι τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπεται ἡ δράσις τῆς γυναίκος.

Ἡ κ. Ἀμαλία Δηλιγιάννη παρέχει ἀληθὴ ἐκδόουλευσιν εἰς τὴν πατρίδα τῆς καὶ εἰς ἄλλον κλάδον καὶ κύκλον εἶναι ἐξ ἴσου ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους διπλωματικοὺς πράκτορας μας. Διότι ἐπὶ τέλους τί ἄλλον σκοπὸν ἔχει σήμερον ἡ εἰς τὰς μεγάλας τοῦ κόσμου πρωτεύουσας μας διπλωματικὴ ἀντιπροσωπεία παρὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ γοήτρου μας καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων μας ὡς λαοῦ πολιτισμένου.

Καὶ ποῖον ἄλλον καλλιτερον χαρακτηρισμὸν θέλομεν ὡς λαὸς παλιτισμένος ἀπὸ τὴν πρόδον τῆς Ἑλληνίδος καὶ τὴν ὡραίαν δράσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ; Αἱ γυναῖκες ἐνὸς λαοῦ αποτελοῦν τὸν γνώμονα τῆς προόδου του. Αὐτὸ εἶναι σοφὸν σοφώτατον ρητόν. Καὶ πρέπει ἀληθῶς νὰ εἶναι πολὺ προηγμένος καὶ πολὺ ἐξυπνος ὁ λαός, τοῦ ὁποῖου καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων λεγομένων τάξεων, δὲν μένουσι κλεισμένοι εἰς τὰς προλήψεις τοῦ παρελθόντος.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ κ. ΑΜΑΛΙΑ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ ΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΝ 20 ΕΤΩΝ
(Miniature τῆς δος Κλ. Ἀσπριώτη)

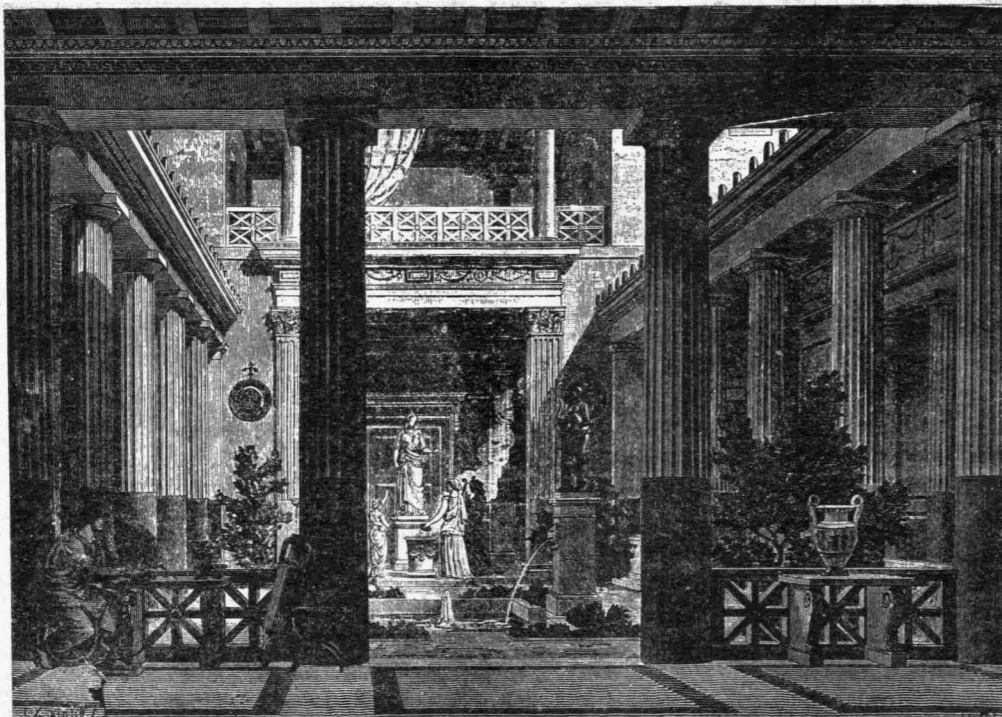
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ κ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ ΠΕΡΙ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Β'.

Ἡ Ἑλληνίδες δὲν περιορίσθησαν μόνον εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλολογίαν. Ἐχομεν γυναῖκας ζωγράφους μεγίστης ἀξίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρω μόνον τὰς δεσποινίδας Λασκαρίδου καὶ Ἰωνίδου, αἱ ὁποῖαι πρόκειται νὰ ἔλθουν εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ τελειοποιηθοῦν

Καὶ δύναμαι, προκειμένου περὶ τέχνης νὰ μὴν ἀναφέρω τὸ ὄνομα τῆς κομήσης Καπνίστ, ἥτις εὐρίσκειται μιζή μας, τὴν στιγμὴν αὐτὴν, μιᾶς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων ποιητριῶν; Ἡ μεγάλη αὐτὴ θαυμάστρια τοῦ André Chenier εἶναι καταγωγῆς Ἑλληνικῆς. Λατρεύει τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀγαπᾷ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν γλώσσαν, τῆς ὁποίας γράφει καὶ τοὺς στίχους τῆς. Ἡ συλλογὴ τῶν ποιήσεων τῆς μὲ τὸν τίτλον Ἀκρόπολις ἐθαυμάσθη καὶ διὰ τὴν

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΟΠΟΥ Ο ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

κατωρθώθη με τήν φυλάκισιν ενός καλλιτέχνου.

Ἡρώ. Ὑποτέτω ὅτι ἀστειεύθης...

Ἀλκιβιάδης. Εἶθε νά ἦτο ἀστειον καί εἶθε νά μὴν ἀνέφερα κἄν τήν σκληρότητά μου αὐτὴν ἐμπρός της.

Κλειώ. Ὡστε ἀλήθεια ἐφυλάκισες καλλιτέχνην;

Ἀλκιβιάδης. Ἰδοὺ τί συνέβη, φίλοι μου, καὶ θὰ ἐννοήσετε ὅτι ἔχω δίκαιον. Λοιπὸν ἐκάλεσα τὸν Ζεῦξιν καὶ τὸν παρεκάλεσα νά ἀναλάβῃ ὅλην τὴν ζωγραφικὴν τῶν τοίχων. Ἦθελα κάθε δωμάτιον μὲ ἀνάλογον πρὸς ὅ,τι προωρίζετο διακόσμησιν. Αἴφνης ὁ ἕνας τοίχος τῆς τραπεζαρίας ὤφειλε νά παριστάνῃ λίμνην μὲ δάσος εἰς τὸ βάθος καὶ ποίμνια πίνοντα νερὸ εἰς τὴν λίμνην. Ὁ ἄλλος κήπος ἀνθῶνας καὶ ὀπωροφόρα δένδρα, ὁ ἄλλος νύμφας αἱ ὁποῖαι θὰ ἔπαιζαν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τρίτωνας καὶ κοίτη...

Ἡρώ. Καὶ διατί δὲν μὲς ἐδειξες τὴν τραπεζαριαν αὐτήν;

Ἀλκιβιάδης. Ἀκριβῶς διότι ἐκεῖ ἔχω φυλακισμένον τὸν ζωγράφον.

Κλειώ. Τὸν Ζεῦξιν; Ἐτόλμησες!

Ἀλκιβιάδης. Ὁχι. Ὁ Ζεῦξιν δὲν ἐδέχθη, ἀν καὶ τοῦ προσέφερα χιλίας μνᾶς. Ἐκάλεσα λοιπὸν τὸν Ἀγάθαρχον καὶ τοῦ ὤρισα ἐξ ἡμῶν προθεσμίαν, βικαστικὸς ὡς ἤμην διὰ τοὺς γάμους μου. Εἰξεύρετε τί μοῦ ἀπήντησεν. Ὅτι

τὸ ἔργον δὲν θὰ ἐτελείωνεν, οὔτε ἐντὸς ἔτους, διότι εἶχε καὶ ἄλλην ἐργασίαν. Τότε ἐνήργησα κατὰσχεσιν. . . .

Κλειώ. Κατέσχεες τὸν ζωγράφον;

Ἀλκιβιάδης. Ναί! Ἐνας φίλος μου εἶχε καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἐναντίον του. Ἠγόρασα τὴν ἀπόφασιν χιλίας μνᾶς καὶ ἐκράτησα τὸν Ἀγάθαρχον φυλακισμένον εἰς τὸ σπιτι μου. Τοῦ ἐδήλωσα ὅτι θὰ ἐξήρχετο μόνον, ὅταν θὰ εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασίαν μου. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐτρέφετο καὶ θὰ ἐνδύετο πλούσια καὶ θὰ μετέβαινε ὑπὸ συνοδείαν εἰς τοὺς κήπους μου διὰ περίπατον κάθε βράδυ.

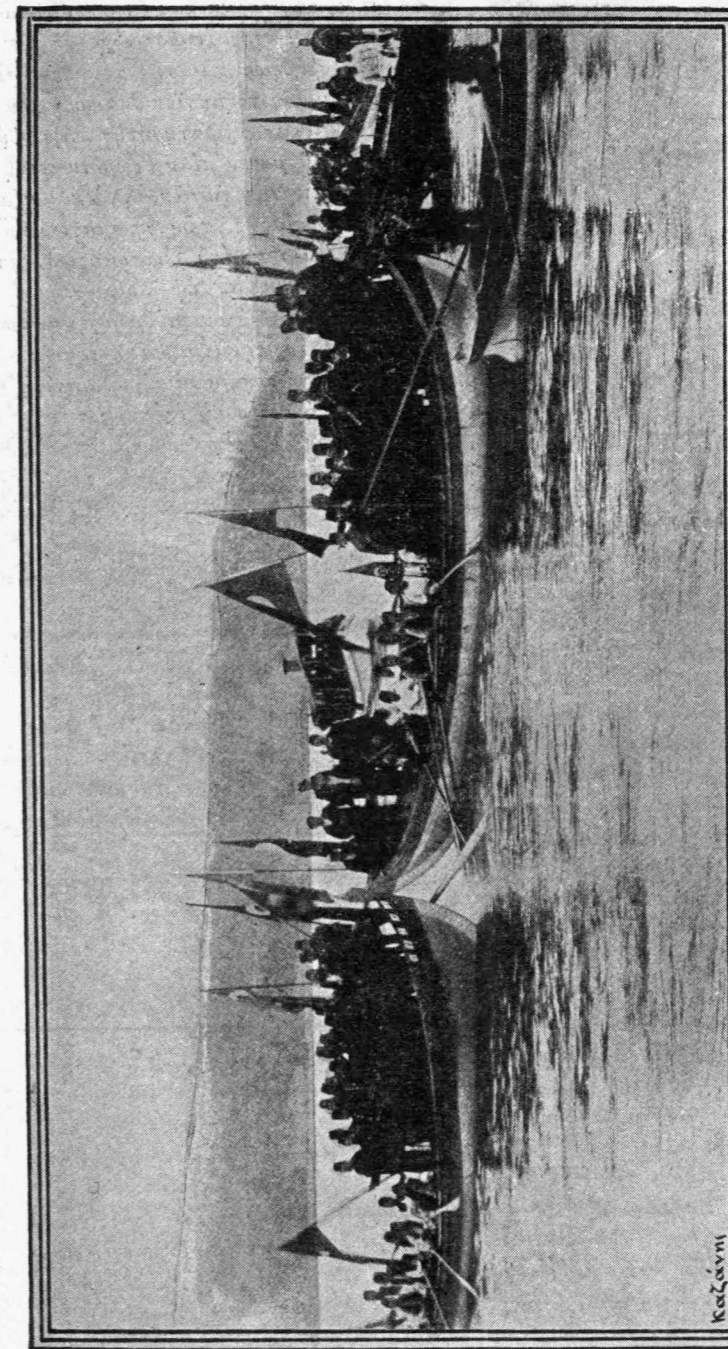
Ἡρώ. Καὶ ἐδέχθη;

Ἀλκιβιάδης. Ἦτο δυνατόν νά προτιμήσῃ τὴν φυλακὴν τοῦ κράτους. Εἰργάσθη τόσον γρήγορα, ὥστε αὔριον, δηλαδὴ ἐντὸς δύο μηνῶν τελειώνει τὴν ἐργασίαν... Εἰξεύρετε, παιδιὰ μου, ὅτι κατορθῶν νά γίνεταί πάντοτε ὅ,τι θέλω...

Κλειώ. Καὶ αὐτὸ δυσηρέστησε τὴν Θεοδότην..

Ἀλκιβιάδης. Ναὶ τὴν ἀχάριστον! Ἀφοῦ τῆς εἶπα ὅτι ἡ βία μου προήρχετο ἀπὸ τὸν πόθον μου νά νυμφευθῶμεν γρήγορα. Μοῦ εἶπε ξηρά, ξηρά, ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ ἐνυμφεύετό ποτο ἕνα τύραννον, ὁ ὁποῖος δὲν σέβεται τοὺς καλλιτέχνας. Καὶ σήμερον μοῦ ἔστειλεν ὀπίσω ὅλα μου τὰ δῶρα. Ἦθελα λοιπὸν τὴν Ἀσπασίαν διὰ νά μεσιτεύσῃ. . . .

Ναυδικᾶ ἢ Φιλάρχαιος.

ΒΟΡΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΣΠΟΡΟΝ

λακρευθή παρὰ νὰ προσβληθῆ ἀπὸ τὴν τὸλμην της. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ κρατήσῃ μαζὴ της μίαν φαινομενικὴν οἰκειότητα, ἔνεκα τῶν δὲ Βέργα, καὶ ἀκόμη ἴσως διότι ἦτο ὠραία γυναίκα, ἀπεφάσισε νὰ φανῆ μετανοημένος, βέβαιος πλέον διὰ τὴν Ἀμερικανικὴν τιμιότητα, καὶ νὰ κάμῃ τὰς σχέσεις του ἀποκλειστικῶς φιλικὰς.

Ὅταν ἔξωθεν εὐρέθηκεν ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἐλένην δὲν ἠσθάνθη καμμίαν συγκίνησιν. Ἡ θέα τῆς ὀμορφῆς της τὸν ἄφησεν ἥσυχον. Ὁμιλῶν μαζὴ της τὴν ἐξήταζε με περιέργειαν, με τὸ πνεῦμα καθαρὸν. Τόσο ψυχρὰ, με τὰ χρυσὰ μαλλιά της, με τὰς θαυμασίας σάρκας της, με τὸ ὠραῖο στόμα της! Ἐξωθεν ἀντελήφθη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας του στάσεως, εἶδε τὴν ἀπογοήτευσιν νὰ σκιαζῆ τὸ πρόσωπον τῆς κ. Ρονάλδου, αἰσθάνθηκε τότε τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ καὶ τὰ μάτια του ἔρριψαν φλόγα εὐχαριστήσεως. Ὅταν τὸ ἀμάξι ἐφευγε, τὸ ἀκολουθῆσε με τὸ βλέμμα, ἐνῶ σκληρὸ μειδιάμα διέστειλε τὸ ὠραῖο ῥωμαϊκὸν στόμα του καὶ ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει τοὺς στίχους:

"Ἄν μ' ἀγαπᾷς, φυλάξου!..

Καὶ ἐνῶ κατέβαινε ἀπὸ τὸ Πίντζιο, κακὴ χαρὰ ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του.

Τὴν ἐπομένην, ὁ κόμης Sant-Anna ἐπῆγεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Quirinal. Ἦρε τὴν κ. Ρονάλδου μόνην· τὸν ἐδέχθη με ὠραῖον ὕψος ἀξιοπρεπείας.

— Ἐβιάσθηκα νὰ ἔλθω νὰ σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου καὶ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην,— εἶπεν ὁ Λέλο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα θερμὸν χαιρετισμὸν. Ἦτο μία τρέλλα ἡ ὁποία μ' ἔκαμε νὰ υποφέρω πολὺ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν λυποῦμαι κατὰκαρδὰ, διότι σὰς ἐπείραξε. Ἡμεῖς οἱ Ἴταλοὶ πιστεύομεν δύσκολα εἰς τὴν γυναικίαν τιμιότητα, ἀλλ' ὅταν τὴν συναντήσωμεν εἰλικρινῆ, κλίνομεν τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς, τὸ ὅποιον καὶ ἐγὼ κάμνω τώρα.. Ἐφοβοῦμένη μήπως θὰ εἴσθε ἀκόμη θυμωμένη μαζὴ μου.

— Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα,—εἶπεν ἡ κ. Ρονάλδου με τὴν συνήθη της εὐθύτητα,— ἀφοῦ ὁ ἄσχημος τρόπος με τὸν ὅποιον ἐφέρθηκα, σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ με κρίνετε κακὰ. Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐφλερτάρησα, καὶ ποτε δὲν μετενόησα.

— Ἐφλερτάρησατε με ἀνθρώπους με σάρκας καὶ ὀστά;

— Ἀλλά... Τὸ πιστεύω τουλάχιστον, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Πρέπει μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ ὑπάγω νὰ ἐρωτήσω τοὺς Ἀμερικανούς τὸ μυστικὸν τοῦ στωϊκισμοῦ τῶν!—εἶπεν ὁ Λέλο με ψεύτικη σοβαρότητα.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ φιλαρέσειά σας με ἦδρεν ἀνυπεράσπιστον. Αὐτὴ εἶνε ἡ δικαιολογία μου, καὶ ἐπειδὴ σὰς γνωρίζω ὡς πολὺ δικαίαν, ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσετε νὰ τὴν δεχθῆτε καὶ νὰ με συγγωρήσετε.

— Ναι, ναί, εἴμεθα σύμφωνοι·σὰς συγγωρῶ! ἀπεκρίθη ἡ Ἐλένη, γελῶσα νευρικά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Δώρα, φοροῦσα ἀκόμη τὸ καπέλλο της·ἦτο πολὺ κομψή. Καὶ τὸ πρόσωπόν της, εἰς τὴν θέαν τοῦ νέου ἐφκνέρωσε κάποιαν εὐχαρίστησιν.

— Τὸ περασμένον καλοκαίρι ἄκουσα νὰ ὀμιλοῦν πολὺ διὰ σὰς, δεσποινίς,—εἶπεν ὁ Sant Anna μετὰ τὸν πρῶτον χαιρετισμὸν,—καὶ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σὰς γνωρίσω.

— Σὰς εἶπαν πολλὰ κακὰ δι' ἐμέ;

— Κακὰ;—ἐπανελάβην ὁ Λέλο ταρραχημένος. Ἐχετε τόσο κακὴν ἰδέαν διὰ τοὺς Ἴταλούς;

— Διὰ τοὺς Ἴταλοὺς ἰδιαιτέρως ὄχι, ἀλλὰ διὰ τοὺς Εὐρωπαίους γενικῶς.

— Ἄ! καὶ ἐγνωρίσατε πολλούς;

— Οὔτε ἕνα! ἀπήντησεν ἐκείνη εἰλικρινῶς, καὶ διὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνους ὅπου συνήνησα εἰς τὸ Παρίσι εἰς τῆς μαρκησίας δὲ Ἀγγίλου, μοῦ ἐφάνηκαν θελητικοί, μόνον εἰς τὴν Νέα ν Ἰόρκην, δὲν εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

— Θὰ ἴδετε λοιπὸν, ὅτι ἀξίζομεν κατὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν φήμην μας. Ὅταν θὰ μείνετε χρόνον τινα μαζὴ μας θὰ μᾶς κρίνετε καλλίτερα.

— Πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι ἐνθουσιασμένη με τὴν Ρώμην. Μοῦ εἶχε κάμει ἄλλοτε τὴν ἐντύπωσιν μίαν ἀπεράντου ἐκκλησίας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν μόλις τολμᾷ κανεὶς νὰ ὀμιλήσῃ δυνατὰ. Σήμερα τὸ πρῶτὴν τὴν εἶδα λίγο καὶ μοῦ ἐφάνη εὐθύμος καὶ ἐντελῶς νέα πόλις.

— Ναι, τὴν ἀνακαινίζουν, ἀλλὰ χωρὶς τέχνην, αὐτὸ εἰς ἐμέ προξενεῖ λύπην. Ὅταν περῶ τὰ νέας συνοικίας αἰσθάνομαι μίαν ἀπροσδιόριστον δυσθυμίαν· κλείω τὰ μάτια ὅπως εἰς τὸ πολὺ φῶς. Αἰσθάνομαι τὸν ἐκυτὸν μου πληγωμένον, πειραγμένον ἀπὸ κάτι. Εἶνε περίεργον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἀφοῦ συνεχίζομεν τοὺς προγόνους μας· αὐτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ ὑποφέρουν μέσα σας εἰς τὴν Ρώμην τῆς σήμερον.

— Ὁ νέος, ἐκοκκίνησεν ἐλαφρὰ καὶ ἐκύτταζε τὴν Ἀμερικανίδα μ' ἕνα ὕψος θαυμασμοῦ:

— Αὐτὸ εἶνε δυνατόν· ἰδοὺ μία ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εὐρισκα!... Ἐάν οἱ Sant-Anna τῆς ἄλλοτε ἔρχονται νὰ διαμαρτυρηθοῦν

κατὰ τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων, δὲν εἶνε παράξενον πῶς αὐτὰ με πειράζουν εἰς τὰ νεῦρα.

— Καὶ ὅμως εἴσθε ἀπὸ τοὺς λευκοὺς; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Καρόλ.

— Ναι, ἔχω τοὺς καλλιτέρους φίλους μου μεταξὺ αὐτῶν, συχνάζω κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν κύκλον τῶν, καὶ αὐτὴ συμπαθείαι μου εἶνε πρὸς τὸ μέρος αὐτό· ἀλλὰ δὲν διέκοψα ἐντελῶς τὰς σχέσεις μου με τὸν μαῦρον κόσμον, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει ἡ οἰκογένειά μου... Αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σὰς προμηθεύσω ὅλας τὰς ἀδείας ὅσας θὰ ἔχετε ἀνάγκην διὰ τὸ Βατικανόν.

— Προσέξατε! εἶπεν ἡ κ. Ρονάλδου, θὰ σὰς ζητήσωμεν πράγματα περιέργα.

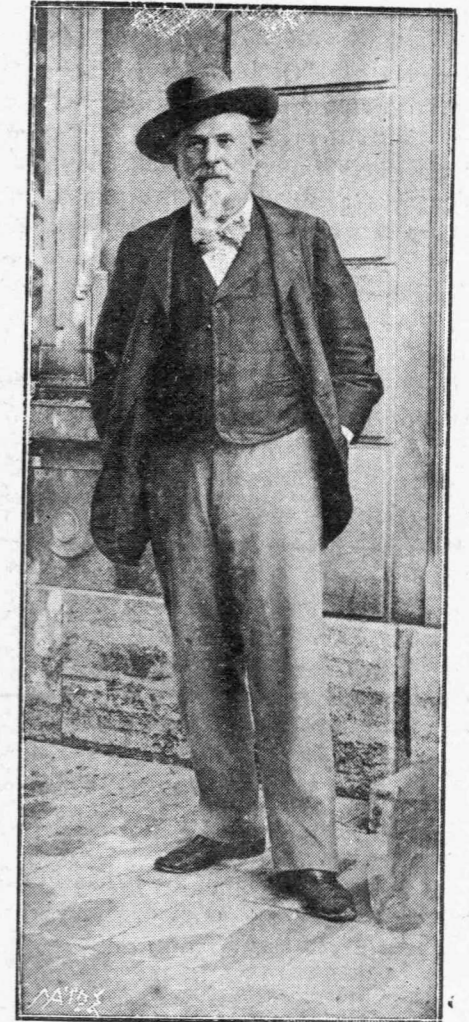
— Ζητήσατε, εἶμαι ὁλόκληρος εἰς τὴν διάθεσιν σας, ἀπήντησεν ὁ νέος καὶ ἐσηκώθη.

Αἱ δύο γυναῖκες τὸν εὐχαρίστησαν, καὶ ἀπεχαιρέτησαν. Ἡ Μαρκησία δὲ Βέργα, ἦτο πάντοτε ἐνθουσιασμένη νὰ ἔχῃ κάποιον συμπατριῶτην της σημαίνοντα νὰ παρουσιάσῃ: αὐτὸ ἔκαμνε τοὺς νέους νὰ ἐπιζητοῦν τὰς συναναστροφὰς της, τὸ ὅποιον τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ. Ἡ κ. Ρονάλδου ἦτο ὠραία, ἡ Δώρα ἦτο πλουσία κληρονόμος, τύπος ἰδιότροπος καὶ ἔλκυστικός με αὐτὰς τὰς δύο· ἡ χειμερινὴ ἐποχὴ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστος. Τὰς ἐπῆρε μαζὴ της εἰς τὸ ἀμάξι της, εἰς τὴν Ὀπερα, τὰς παρουσίασε εἰς τοὺς γνωστοὺς της, τὰς εἰσήγαγεν εἰς τὰ σαλόνια τῆς λευκῆς κοινωνίας. Παντοῦ ἐγειναι δεκταὶ με τὴν εὐμένειαν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, καὶ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τὴν Ἴταλικὴν ἀριστοκρατίαν. Ἠσθάνθησαν ἐαυτὰς ἀμέσως πολὺ καλά εἰς τὸν ρωμαϊκὸν αὐτὸν κόσμον εἰς τὸν ὅποιον ὀμιλοῦν ἀδιακρίτως γαλλικὰ ἢ ἀγγλικὰ, καὶ ὁ ὅποιος γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον κοσμοπολίτης.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἐλένη καὶ ἡ δεσποινὶς Καρόλ εἶχαν περισσοτέρας προσκλήσεις ἀπ' ὅσας ἤμποροῦσαν νὰ δεχθοῦν. Ἐπήγειναν παντοῦ πάντοτε συνοδευόμεναι ἀπὸ τὴν δα Beauchamp καὶ τοὺς δὲ Βέργα. Δὲν ἐπερνοῦσε λοιπὸν ἡμέρα χωρὶς νὰ συναντηθοῦν με τὸν Λέλο Ἁκολουθῶν τὴν γλυκεῖαν ἐκδίκησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε σκεφθῆ, ἐδείκνυεν εἰς τὴν κ. Ρονάλδου φιλιαν πλῆρη σεβασμοῦ, ἐνῶ διὰ τὴν Δώραν εἶχε περιποιησεις θαυμαστοῦ. Ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμὴν ἀμοιβαία συμπαθείαι εἶχεν ἀναπτύχθῃ μεταξὺ τῶν δύο νέων, ἡ ὁποία ἔδωκεν ἕνα ὕψος φέρτ εἰς τὰς σχέσεις τῶν. Ὁ Sant-Anna δὲν ἄφινε νὰ χαθῆ καμμία περίστασις διὰ νὰ εὐρεθῇ μαζὴ με τὰς Ἀμερικανίδας, ἐζήτησε μάλιστα τὴν ἀδειαν μίαν ἡμέραν νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰς πινακοθήκας.

— Ὅχι βέβαια ὡς ὀδηγός, διότι δὲν γνωρίζω τὴν Ρώμην. Πάντοτε ἐπερίμενα νὰ εὕρω μίαν ὠραῖαν γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ εἶχε τὴν καλὴν νὰ μοῦ τὴν δείξῃ... Ἄφοῦ ἡ θεὰ πρόνοια μοῦ στέλλει δύο, πρέπει νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὴν καλὴν αὐτὴν τύχην.

Ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ, καὶ ἀπὸ τότε ἐφάνητο ὁ Λέλο περιερχόμενος τὰς γκαλερίας τοῦ Βατικανοῦ, τὰς διαφόρους ἐκκλησίας καὶ τὰ διάφορα ἀρχαία μνημεῖα. Ἡ κ. Ρονάλδου καὶ ἡ Δώρα παρετήρησαν ἀμέσως ὅτι πραγματικῶς δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀπὸ τὴν Ρώμην,

Φρειδεργίκος Μιστράλ.
τὸν ὅποιον πανηγυρίζει ἡ Γαλλία.

και οτι του ητο αδύνατον να μεταφράσει εστω και μιαν επιγραφην λατινικην. Τον επείραζαν φοβερα και αυτος δεν ειχε προχειρον ουτε την υπερσπιδιν του. Ο Ιταλος δεν εντρέπεται ποτε διότι δεν ήξευρει κατι, εντρέπεται μόνον αν δεν το αισθάνεται.

Με την συνήθη της αφελειαν η Δώρα εδωκε τον οδηγόν της εις τον Sant Anna και τον υπερέωσε να της τον διαβάσει. Το εκάμε κατ' αρχάς εξ ανάγκης, επειτα αι πληροφορίαι αυτη ήρχισαν να τον ενδιαφέρουν και ήρχισεν ευχαρίστως να μελετᾷ μερικά πράγματα, και από κάποιον μυστήριον αταβισμού, ο Λελο εννοουσε γρηγορώτερα και βαθύτερα από τας συντροφους του όλα τα πράγματα της Ρώμης. Συχνά εμπρός εις λείψανα του μεσαιωνου, λάμψεις συγκινήσεως επερνούσαν εις το πρόσωπόν του, η μελαγχολία του βλέμματός του εγένετο μεγαλύτερα, το κεφάλι εκυβη λίγο, σαν να το εβάρυνε δια μερικά λεπτά το παρελθόν. Κατά τους περιπάτους των ακολουθουσε την Δώρα η οποια τον διεσκεδαζε με την ειλικρινειάν της και με τας πρωτοτύπους ιδέας της και συχνά εμεναν μόνον εμπρός εις ένα αγαλμα η μιὰ εικόνα. Αυτό απήλυζε την Ελενην και ετάχυνε το βήμα της, ως δια να αποφυγή κατι το επικίνδυνον η θεία Σοφία, η οποια επήγαινε πάντοτε μαζί των, την ακολουθουσε με κόπον. Όταν οι δύο νεοι την συναντουσαν, το πρόσωπόν της εξεφραζε νευρικην ανησυχίαν, η οποια εκάμε να λάμπουν από κακίαν και ευχαρίστησιν τα μάτια του Sant-Anna.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ουτε εγω να βλέπω να χάνεται μιὰ τόσο ωραία ζωή άδικα, μιὰ ζωή που μου ανήκε και θα ητον ιδιική μου, αν οι γονεις μου δεν ειχαν την μωρίαν να με υπανδρευσουν, χωρις αν να μ' ερωτήσουν.

Επειτα με πολλήν επιτηδειότητα ήρχισε να όμιλη δια την γυναίκα του, να παριστᾷ το ασυμβίβαστον του χαρακτήρος των, την φυσικην ψυχρότητα της.

Μα είναι τσόνον καλή η Εύα, ελεγεν η Αμαλία. Εγω την θαυμάζω τσόνον. Φυσικά μιὰ γυναίκα με τσόνον άξίαν, σπως είναι αυτή, δεν μπορεί να ξετρελλαίνεται, να χάνη εντελώς την ατομικότητά της, όταν αγαπά, σπως ημεεις κι άλλι.

Ετελείωνε μολις την φράσιν της όταν η Εύα σύρουσα τον Στέφαν από το χέρι εφάνη ερχομένη προς αυτήν. Η Αμαλία ετρεξε κάπως ταραγμένη. Ενόμιζε οτι ητον η Άννα μαζί του, ειπε και γι' αυτό επροχώρησα ελεύθερα. Τώρα δά ήλθε και ο Θωμάς. . . .

Και ήκουα πάλιν τον πανηγυρικόν σου από την Αμαλιαν, ετόνισεν ο σύζυγος. Ξέρεις οτι η γυναίκα μου έχει αληθινόν έρωτα Εύα ειπεν εις τον Θωμάν, ο οποίος ειχε πλησιάσει.

Μήπως δεν της αξίζει, ειπεν η Αμαλία και εχάιδεψε την Εύαν, και την εφίλησε. Η Εύα είναι άγγελος.

Φίλημα Ιουδα, εσκέφη ο Θωμάς, ο οποίος ειχε και μερικά στιγμάς διαυγείας συνειδησεως, όταν ακόμη εύρισκετο εις τας αρχάς κάθει νέου ερωτός του.

Η Άννα, η οποια ειχε μείνει μόνη, εφθασε τελευταία, κοκκινισμένη από τον δρόμον και θαυμασίως ώραία κάτω από την κίτρινη ψάθα της. Διηυθύνθησαν προς την στοάν των Νυμφών. Κρίμα που όταν εκτίζετο το παλάτι δεν εισθε παρα μικρό παιδάκι. Άν σας ειχαν εδω οι καλλιτέχναι θα εκάμναν αληθινάς νύμφας, ειπεν ο Θωμάς προς την Άνναν και εκύταζεν άμέσως την Αμαλιαν.

Μπράβο, ώραία! Πολύ σωστά, ειπεν η Αμαλία. Η Άννα σήμερα είναι ώραιότερα από πάντοτε. Φαίνεται τσόνον ευχαριστημένη, τσόνον ευτυχισμένη!

Η Άννα εκοκκίνισε περισσότερο. Και ειμαι, ειπε. Μέσα εις την ώραίαν αυτήν φύσιν, κάτω από τον θαυμάσιον αυτών ουρανόν και μαζί σας! . . . Ω! αυτή είναι αληθινή ευτυχία!

Η μικρά είναι πάντα λίγο ερωτευμένη με τον άνδρα σας, ειπεν ο Θωμάς προς την Αμαλιαν. Σήμερον, μου φαίνεται, σαν να μην σκέπτεται αποκλειστικώς τον Στέφα, απήντησεν εκείνη και εβλεπε την Εύαν, σαν να μην ήθελε να πη περισσύτερα εμπρός της.

Ο Θωμάς ενθυμήθη τας συμφωνίας των. Επρεπε να φανη ερωτευμένος με την Άνναν. Έλατε, της ειπε, πρέπει να σας οδηγήσω εγω εις τα ώραύτερα μέρη. Οι άλλι τα έχουν ιδεί τσόσες φορές και είναι οδηγοί αδείζιοι. Και με αρκετήν αφελειαν επέρασε το χέρι του κάτω από το χέρι της και την ωδήγησε προς την ώραίαν στοάν, την οποίαν υποβαστάζουν τσόσα θαυμάσια γυναικεία αγαλματα.

Δεν ζηλεύεις ειπεν η Αμαλία προς την Εύαν με τρόπον, ώστε να ακουσθη και από τον Στέφα. Ο Θωμάς θαυμάζει την Άνναν και εκείνη φαίνεται. . . .

Ένα τίμιο κορίτσι, απήντησεν η Εύα, η οποια ειχεν αντιληφθη οτι ο Στέφας εχλώμιανε. Δεν ξέρεις πόσον μου είναι συμπαθητική. . . .

Η Αμαλία, η οποια ειχεν αισθανθη δια μιὰς όλην την ανανδρίαν των λόγων της, εκοκκίνισεν από εντροπήν. Και για να μη παρατηρηθη από την Εύαν εστράφη προς τον άνδρα της. Αυτό λέγει και ο Στέφας, ειπε. Η Άννα είναι, ξέρεις, δημιούργημα του, διότι αυτος την εσωσεν από μιαν νευρικην ασθενειαν τρομεράν και συγχρόνως από μιὰ πτώχεια μεγάλη, φρικτή, ανυπόφορη. Θεε μου! Πως μπουδν και ζουν οι πτωχοί. Εγω αν ήμουν πτωχή, θ' αυτοκτονουσα. . . Ευτυχώς που δεν ειμαι. . . .

Και για να σας πω. Δεν προχωρουμεν λιγάκι. Ουτε ο Θωμάς, ουτε η Άννα, φρίνονται, ειπεν ανήσυχη. Πρέπει να μην αφήνωμεν τσόνον μόνην την Άννα την καυμένη με τον τρομερόν αυτόν κατακτητή. . . .

Η Εύα την εβλεπε με κάποιον δισταγμόν. Ίσως εγελάσθηκα, ειπε μέσα της. Και καλή σπως ητο, επροτίμησε να πείση τον εκυτόν της οτι ειχε γελασθη. Αμαλία, παιδί μου, μη φωντάζεσαι δά, πως ο Θωμάς δεν ξέρει να σεβασθη μιὰ τέτοια άθωότητα.

Η φήμη του είναι μεγαλητέρα από την αλήθειαν. Εφαίνεται με τα λόγια της αυτα σαν να ήθελε να πιστεύση και η ιδία οτι ο Θωμάς ητο ανθρωπος ευσυνείδητος, οτι η ελαφρότης του δεν ητο επικίνδυνος, όταν επρόκειτο περι τιμίων γυναικίων τουλάχιστον.

Η Αμαλία δεν ειχεν ακούσει τα τελευταία λόγια της Εύας, διότι εξαφνα ειχε τρέξει προς το σημειον όπου ειχον διευθυνθη ο Θωμάς με την Άνναν. Και ετρεξε τσόνον, ώστε μετὰ δύο μόλις λεπτά επεστρεφε μαζί των. Προτείνω να πηγαίνωμεν. Μπορούμε να κάμωμεν και ένα ώραιον θαλάσσιον περίπατον, ειπε νευρική.

Όλοι την υπήκουσαν και γρήγορα, γρήγορα εκείνη εμπρός και οι άλλι οπίσω, χωρις κανείς να όμιλη, ευρέθησαν κάτω κοντά εις την μικράν ζύλην αποβάθραν, όπου τσόςεπεριμενε το κότερο.

Κυρία Άννα, τον Στέφα, ειπεν, ευθύς που επήδησεν μέσα. Έτσι. Και ου μπάρεπα Σπύρο, τρέξε να δώσης χέρι.

Ο Θωμάς επρόλαβε τον Σπύρο, επήδησεν εις το μικρό κότερο, της επέταξε την λέξιν ανοησίες και εβοήθησεν επειτα τον Στέφα να κατέβη. Η Αμαλία συνήλθεν άμέσως. Επαυσε να είναι νευρική και θυμωμένη και αρχισε πάλιν να φλυαρή και να γελά.

Τέλος πάντων, ειπεν ο Στέφας. Εσυνείθισα

τσόσο να ζω με τα γέλοια και την ευθυμίαν της Αμαλίας, ώστε ευθύς που παύση, μου φαίνεται η ζωή συννεφιασμένη και περι σκοτεινή.

Αντιπροσωπεύει την χαράν για όλους, ειπεν ο Θωμάς και επρεπε να ονομάζεται χαρά. Βρίσκα οτι επρεπε να δίδωνται εις τσός ανθρωπους δύο φορές ονόματα. . . .

Δηλαδή; ειπεν ο Στέφας

— Άμέσως ένα άμα γεννώνται, το τυπικόν της εκκλησίας. Και ένα άμα αρχίζει να φαίνεται η φυσιογνωμία, ο χαρακτήρ. . . Φαντασθητε εγω μιαν τερατώδη εξαδέλφην η οποια ονομάζεται Άρροδίτη και ένα φίλον που φαίνεται να κατάρχεται κατ' ευθειαν από τσός κριπατζίδες και ονομάζεται. . . . Απόλλων, ειπεν η Αμαλία.

Όχι. Άδωνις.

Και εγω μιὰ φιλενάδα φθισική, ειπεν η Αμαλια που ονομάζεται Άθανασία. Φαντασθητε Άθανασία! Και αρχισε να γελά, να ξεκαρδίζεται. . . .

Ο περίπατος ετελείωσε χωρις άλλο επεισόδιον και όλοι μαζί επήγαν εις το σπίτι του Θωμά για να πάρουν ένα τσάι. Ήσαν ευθυμοι, ζωηροί και ο Θωμάς, ο οποίος ειχεν ώραίαν φωνήν υψιφώνου εκάθισεν εις το πιάνο και αρχισε να παίζη Τόσκαν και να τραγουδή.

Όρισμένως, εσκέφη η γυναίκα του Βάζει' τα δυνατά του δια να φανη περι γοητευτικός.

— Τί ώραία, που τραγουδεί και πόσο σπανίως το κάμνει, ειπεν η Αμαλία. . .

Μόνον εις επισήμους ήμέρας, απήντησεν εκείνος, ενθ' την εβλεπε με βλέμμα που την εκαιε.

— Άλλά γιατί αυτο το λυπητερο κομμάτι!

Ο Στέφας εσταμάτησεν απότομα. Η χαρά δεν θέλει λύπεσ, ειπε. Έχετε δίκην. Και επειτα αρχισε να τραγουδή μικρές ρομάντσες. Η Αμαλία που ειχε νόστιμη φωνή κοντράλτας τον εσυνώδευσε. Όραίο duo, ειπεν η Εύα και εβήκε να δώση διατχάγ για το τσάι.

Ο Στέφας τότε εμεινε μόνος με την Άννα. Αισθάνομαι οτι αρχισες να στενοχωρησαι, Άννα. Επειτα θα είσαι και κουρασμένη. Τσός αφίνομεν. Θέλεις να γυρίσωμεν; Γιατί, ξέρεις, η Αμαλία δεν θα θελήση να φύγη ουτε μετὰ το τσάι. Θα αρχιση το πόκερ και καλές δέκα.

Η Άννα εσηκώθη άμέσως. Εστενοχωρείτο εις το ξένο αυτο σπίτι, και ησθάνετο σαν η ατμοσφαίρα γύρω της να ητο θολή. Η Αμαλία δεν ετραγουδουσε πλέον και ο Στέφας της ειπε. Η κ. Άννα είναι κουρασμένη από το ταξείδι, και εγω θέλω να ήσυχάσω.

Καλά, παιδί μου, να πατε και ερχομαι. Ά-

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

“Όσον πλησιάζει τὸ καλοκαίρι, τόσον ἀραιώνεται ἡ κρεωφαγία. Τὰ ψάρια τῶρα ἐνδεικνύονται καὶ ὡς τροφή ἐλαφροτέρα καὶ ἐξ ἴσου ὡς τὸ κρέας δυναμωτική. Τὰ παχιά καὶ χωρὶς λέπι ψάρια ἀπαγορεύονται διὰ τοὺς ἀρθροϊτικούς καὶ τὰ εὐπαθῆ παιδιὰ.

Ψάρια μπουγαμπές. Πέρνετε σκορπιούς, σαυρίδια, μαριπουνάκια, μικρὸ λαυράκι ἢ κομμάτια, καὶ λιθρίνια ἀκόμη. Τὰ καθαρίζετε, τὰ ἀλατίζετε. Κοκκινίζετε μὲ λάδι δῶ τριὰ κρομμύδια κομμένα ἀθερίνα, προσθέτετε δεματάκι καρόττα, σέλινα, μαϊντανό, τὰ σβύνετε μὲ ἓνα καλὸ ποτήρι ἄσπρο κρασί ἀρετσίνωτο καὶ ἄγλυκο, καὶ ἔπειτα προσθέτετε νερὸ τόσο, ὅσον βάζετε διὰ βραστὸ ψάρι, ἓνα λεμόνι, τοῦ ὁποίου ζύετε τὸ ἔξω κίτρινον καὶ κόπτετε εἰς τέσσαρα, 1 φύλλο δάφνη, μία σκελίδα σκόρδο μὲ τὴν φλούδα τῆς, ἀλάτι καὶ ὀλόκληρο πιπέρι καὶ ντομάτα. Προσθέτετε καὶ τὰ ψάρια σας καὶ ὅταν πάρουν δύο βράσεις, βάζετε καὶ κομμάτια ἀστακοῦ ἢ γαρίδες ἢ καὶ ἄλλα θαλασσινὰ καὶ μία πρέζα ζαφορά. Ὅταν βράσουν ὅλα, τὰ βγάζετε ἀπὸ τὸ ζουμί, τὸ ὁποῖον περνᾶτε ἀπὸ καθαρὸ πανί, ἢ ψηλὴν σήταν. Κόβετε τὰ ψάρια εἰς κομμάτια. Στρώνετε τὴν σουπιέρα μὲ φέτες λεπτῆς φραντζόλας φρυγανισμένες, καὶ ἐπάνω σεβρίζετε τὸ ψάρι μὲ τὸ ζουμί του, προσθέτουςα ἂν σᾶς ἀρέσῃ ξυνὸ ὀλίγο λεμόνι ἀκόμη.

Κολοκυθάκια au parmesan. Τὰ σχίζετε εἰς δύο

κατὰ μῆκος, τὰ ζύετε ἀπ' ἔξω καὶ τὰ βράζετε μὲ ὀλίγο νερὸ καὶ βούτυρο, καὶ ἀφαιρεῖτε ἀρκετὴν ψύχαν, μέρος τῆς ὁποίας τρίβετε εἰς τὴν ζύστραν, τὴν κοκκινίζετε μὲ ὀλίγο βούτυρο καὶ τὴν ἀραιώνετε μὲ ψύχα ψωμι μουσκευμένο εἰς γάλα, μὲ μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, μὲ ἀρκετὸ τυρὶ παρμεζᾶν τριμμένον καὶ μὲ ἓνα αὐγόν. Τὴν φάρσα αὐτὴν πολὺ μαλακῆν, ἀπλόνετε ἐπάνω εἰς τὰ κολοκυθάκια σας, τὰ ὁποῖα ἀραδιάζετε ἀφοῦ ἀλατίζετε, ἐπάνω εἰς ταψὶ βουτυρωμένο. Ἐπειτα ἔχετε ἀρκετὴν σάλτσαν bechamel καὶ τὰ σκεπάζετε ἔπειτα προσθέτετε τυρὶ παρμεζᾶν ἀρκετό, ψωμι ψύχα τριμμένο, ὀλίγο βούτυρο ἀναλυμένο καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

Τὸ μαϊάτικο ψάρι γίνεται ἔξωχον ψητὸ εἰς σουβλάκια, ἀφοῦ πρωτῆτερα τὸ μαρινάρετε μέσα εἰς λάδι, λεμόνι, ἀλατοπίπερο καὶ ὀλίγο κρασί. Τὸ σεβρίζετε μὲ σάλτσαϋ riquante τὴν ὁποίαν κατασκευάζετε μὲ ἓνα κίτρινο αὐγόν, ὅπως τὴν μαϊονέζα, προσθέτουςα μουστάρδα, ὀλίγο σκόρδο, μαϊντανὸ τριμμένο καὶ πιπέρι κόκκινο.

Μαρμελάτα βερύκοκκα. Τὰ καθαρίζετε ἀπὸ τὰ κουκούτσια καὶ ἀπὸ τὴν ἔξω φλούδα, τὰ βάζετε νὰ πάρουν βράσιν εἰς ὀλίγο νερὸ καὶ κρασί μαζῆ. Τὰ περνᾶτε ἀπὸ τρυπητό, πρόσθετε διὰ κάθε ὀκ. βερύκοκκα 300 δρ. ζάχαρι, καὶ τὰ βράζετε μὲ ἀνάλογο νερὸ, ἕως ὅτου νὰ δέσῃ σχεδὸν ἡ ζάχαρι. Προσθέτετε ὀλίγο κονιάκ, δύο τρία γαρύφαλα καὶ σεβρίζετε.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικά ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων.— Ἀγροπωλησίαι χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς α'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἔτησιως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν 1/2 0/0 ὀλιγώτερον.		

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθείᾳ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ΦΟΙΝΙΕ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Δικηγορίας περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.